

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 г 8/2023
01.09.2023. године
Београд

Врховни суд, судија Гордана Комненић, одређена Годишњим распоредом послова у смислу одредбе члана 7. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/2015) у поступку заштите права на суђење у разумном року предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Радица Костадиновић, адвокат из ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4г 22/23 од 15.06.2023. године, без испитног поступка, 01.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Апелационог суда у Београду Р4г 22/23 од 15.06.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Р4г 22/23 од 15.06.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснова приговор предлагача да се утврди да му је у предмету Апелационог суда у Београду Гж 7006/21 повређено право на суђење у разумном року, да се одреди рок у ком ће другостепени суд окончати поступак и да се одреди предлагачу примерена накнада од 1.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом. Ставом другим изреке, одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Благовременом жалбом предлагач је побијао то решење због погрешне примене материјалног права. Трошкове поступка је тражио одређено.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу одредбе члана 16, 17. и 20. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку ("Службени гласник СРС", бр. 25/02...("Службени гласник РС", бр. 65/95...55/14) и члана 386. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 18/20), на чију примену упућује одредба члана 7. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, Врховни суд је утврдио да је жалба предлагача неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које Врховни суд, као другостепени суд у овом поступку, пази по службеној дужности.

Према разлозима побијане одлуке, Апелациони суд у Београду је, провером кроз свој електронски уписник, утврдио да је датум иницијалног акта 22.11.2018. године и да је првостепена пресуда П 5284/17 донета 19.11.2019. године. Против те пресуде

предлагач је изјавио жалбу 31.12.2019. године, о којој је Апелациони суд у Београду одлучио решењем Гж 1408/20 од 11.03.2021. године којим је укинута првостепену пресуду и предмет вратио на поновно суђење. Првостепени суд је нову пресуду П 1534/20 донео 15.09.2021. године, против које је предлагач изјавио жалбу, па је Апелационом суду у Београду предмет достављен 28.12.2021. године. Другостепени суд је 14.02.2022. године, предмет вратио првостепеном суду ради отклањања процесних недостатака па је предмет поново достављен другостепеном суду 06.05.2022. године, а одлука о жалби тужиоца није донета у време када је предлагач поднео приговор ради убрзавања поступка, 04.05.2023. године.

Апелациони суд у Београду је приговор предлагача ради убрзавања поступка одбио применом одредби чланова 1. став 2, 2. став 1, 4. и 8. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, налазећи да је, с обзиром на трајање поступка које је наведено у приговору, очигледно неоснован пошто целокупни поступак, од дана подношења тужбе до дана подношења приговора траје четири године, пет месеци и 12 дана, што није неразумно дуг период, имајући у виду да се не ради о хитном предмету.

По оцени Врховног суда, Апелациони суд у Београду је правилно применио материјално право.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/2006), прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљени суд, правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Закон о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), у одредби члана 10. став 1. прописује да странка има право да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном року.

Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода ("Службени лист СЦГ" – међународни уговори, бр. 9/2003, 5/2005 и 7/2005, "Службени гласник РС"-међународни уговори, бр. 12/2010 и 10/2015), у одредби члана 6. став 1. прописује да свако током одлучивања о његовим грађанским правима или обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну јавну расправу, у разумном року, пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона.

Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално потребно време да се одлучи о праву странке које је спорно да би се отклонила неизвесност а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује правна сигурност странака. Оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија, која се процењује у сваком конкретном случају, на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, поступање суда, природа захтева односно значај предмета спора за подносиоца захтева.

Време трајања поступка је битно мерило за примену стандарда заштите права на суђење у разумном року па је Европски суд за људска права, кроз своју праксу односно одлуке, утврдио време трајања суђења у различитим инстанцама. Оквирни рок трајања судског поступка је истинтуционални јер његова примена зависи од околности сваког појединачног случаја. Кроз праксу Европског суда за људска права развијени су посебни критеријуми хитности у поступцима за одређене врсте предмета, а то су нарочито: радни спорови, породични спорови; поступци ради накнаде штете жртвама саобраћајних несрећа и других несрећа, предмети који се односе на кривичне поступке и лица у притвору, предмети који се односе на полицијско насиље и предмети који су хитни због личног својства подносиоца. Критеријуми за оцену да ли су судски рокови

разумни су нарочито: сложеност предмета, понашање подносиоца представке, понашање надлежних органа и значај спора за подносиоца представке.

Повреда права на суђење у разумном року, по правилу, утврђује се у случају неоправданих дужих периода неактивности у раду суда, што овде није случај, имајући у виду да су судови поступали ажурно. У конкретном случају судски поступак на који се односи приговор предлагача се, обзиром на предмет спора, не сматра хитним, а укупно трајање поступка од дана подношења тужбе до дана подношења приговора ради убрзавања поступка, од четири године, пет месеци и 12 дана, није неразумно дуг па је првостепени суд правилно приговор предлагача одбио, без испитног поступка, применом одредбе члана 8. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Имајући у виду да је с обзиром на трајање поступка које је наведено у жалби, жалба предлагача очигледно неоснована, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 17. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Трошкови жалбеног поступка предлагачу нису признати применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку, у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, јер у овом поступку није успео, па му не припада право на накнаду трошкова.

Судија
Гордана Комненић, с.р.

Поука о правном леку

Против овог решења није дозвољена жалба, у смислу одредбе члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић